Op papier zijn we vier

Noëlle wil de achterkamer voor haar neef,
Milena wil dat die leeg blijft.

Inhoudsopgave

1. Een matras over de drempel
2. Wie heeft hier vocht gezien?
3. Wat Luka van de mat haalt
4. Vier aandelen die blijven lopen
5. Loket, nummer 84
6. Edgar zegt het getal zelf
7. Met de rolmaat in de achterkamer
8. Twaalf dagen te vroeg gedateerd
9. Vijf tandenborstels in een beker
10. Onder protest
11. Te koop, vier kamers
12. Bij de voordeur staat een tas

Hoofdstuk 1- Een matras over de drempel

De matras bleef steken in de bocht van de trap, tussen de leuning en de muur. Luka zette zijn schouder in het midden, drukte hem dubbel tot de twee hoeken elkaar raakten en schoof hem langs de spijlen omhoog. Noëlle stond vier treden lager met de emmer in twee handen en hield die van zich af. Sodawater sloeg over de rand en liep langs haar duim in haar mouw.

"Bij de derde van boven zit een knoest," zei ze. "Daar moet je hem optillen."

Hij tilde hem niet op. Hij liep achteruit de overloop op, zette de matras op zijn kant tegen de muur en hield hem met één hand tegen. Met zijn andere hand haalde hij een sleutel uit zijn broekzak. Een losse sleutel, geen ring, geen label eraan. Hij zette hem in het slot van de achterkamer, draaide een kwartslag en duwde de deur met zijn knie open.

Noëlle zette de emmer neer. Haar hand zat nog in haar jaszak, tussen de elastiekjes en haar personeelspas.

"Waar heb je die van?"

"Hij klemt onderaan," zei Luka. "Je moet hem naar je toe trekken, dan gaat hij."

Hij nam de matras om de deurpost. Het witte lak kreeg een streep van een halve meter, op heuphoogte, waar de rand van de tijk langsging. Noëlle wreef er met haar duim over. De streep werd korter en breder.

De kamer lag op het noorden en keek uit op de muur van de garages, op vier meter. Aan het plafond hing een kale fitting; de lamp lag onder het raam op de vloer met het snoer om de peer gewikkeld. Luka liet de matras plat

vallen, de lange kant tegen de binnenmuur, en schoof hem met zijn voet recht tot hij langs de plint lag.
"Zet de verwarming aan," zei Noëlle.
"Die gaat niet verder dan twee." Hij zei het zonder naar de knop te kijken.
Zij keek wel. De knop stond op twee en verder dan twee ging hij niet. Op de onderste helft was de radiator koud.
Ze doopte de spons in de emmer, kneep hem half uit en begon bij de hoek van de vensterbank. Het hout gaf mee onder haar vingers, twee handbreedten van de rechterhoek. De verf kwam los in schilfers ter grootte van een duimnagel en die veegde ze op de vloer. Langs de naad waar de bank tegen de muur sloot, zat een zwarte rand van een centimeter breed. Van het sodawater werd die niet lichter maar donkerder, en breder. Ze schrobde hem drie keer en wrong de spons uit boven de emmer. Het water stond troebel, met korrels die niet waren opgelost.
Luka duwde met twee handen tegen de onderste lat van het schuifraam. Het bewoog niet. Hij haalde een schroevendraaier uit zijn achterzak, zette de punt onder de lat en trok. Het hout kraakte, de verf scheurde over tien centimeter en liet niet los. Hij zette de schroevendraaier er nog een keer onder, dieper, en haalde hem er toen uit. Een schilfer wit viel op de bank die ze net had geschrobd.
"Vastgeschilderd," zei hij. "Twee lagen over de naad heen."
"Hij moet open."
"Hij gaat niet open."
"Elke dag," zei Noëlle. "Een half uur in de ochtend, ook als het regent. Dat is de afspraak hier."

Luka legde de schroevendraaier op de vensterbank, naast de plek waar het hout zacht was.
Ze trok de kastdeur open om te zien of er plaats was voor zijn tas. Aan de tweede haak van links hing een winterjas, donkerblauw, met een capuchon die aan één kant van het klittenband los zat. De schouders waren wit van het stof. Onder de jas stond niets.
"Van de vorige?" zei Luka.
"Die hangt daar." Noëlle hing zijn jack op de eerste haak en duwde de mouw van de winterjas naar achteren, zodat de twee elkaar niet raakten. "Milena. Ze woont hier niet."
Luka pakte zijn tas bij het hengsel en zette hem aan het voeteneind van de matras, met de rits naar boven.
Uit de supermarkttas haalde Noëlle een laken, nog met de vouwen van de kast erin. Ze sloeg het open en liet het over de matras zakken. Het hoorde bij een bed van negentig en de matras was tachtig; aan twee kanten lag er tien centimeter over. Ze tilde de hoek op, duwde het laken eronder en streek het met de zijkant van haar hand glad tot aan het midden.
"Ik heb nog een dekbed bij mijn moeder staan," zei ze.
"Dat ligt zaterdag hier."
"Ik werk zaterdag."
"Dan leg ik het neer."
Op de trap rammelden flessen. Edgar kwam de laatste treden op met een krat op zijn heup, lege flesjes met de kroonkurken erin geduwd, en bleef in de deuropening staan. Hij keek naar de matras, naar de emmer, naar de schroevendraaier op de vensterbank. Hij verzette het krat naar zijn andere heup.
"Mij gaat het niet aan," zei Edgar.

"Hij werkt in Nieuwdorp," zei Noëlle. "Ploegen van twaalf uur. Hij ligt nu met vijf man in een bungalow."
"Dat zei ik."
"Wat gaat het kosten?"
Edgar draaide het krat een kwartslag op zijn heup, zodat de hoek niet meer tegen de deurpost kwam. "Dan zijn we vijf," zei hij.
"Vijf mensen, ja."
"Op papier zijn we vier. Dat staat zo op de vergunning en dat is al jaren zo."
"Ik regel het netjes. Zijn naam op een contract, inschrijving bij de gemeente, zijn deel op de huisrekening erbij. Ik heb het nummer van Minderhoud nodig."
Edgar keek langs haar heen naar de muur van de garages. In het krat zakte een flesje om tegen het volgende.
"Zaterdag reken ik af," zei hij. "Vraag het me zaterdag."
Hij ging naar boven. Op de bovenste tree kraakte iets onder het zeil en daarna ging zijn deur dicht, twee keer, omdat die de eerste keer terugkwam.
Noëlle hurkte bij de emmer en veegde de schilfers verf van de vloer op haar hand. Ze liet ze in het water vallen, waar ze bleven drijven.
"Zaterdag is overmorgen," zei ze.
Luka sloeg met zijn vlakke hand op de matras, drie keer, bij het hoofdeinde. Er kwam geen stof van af. Hij ging erop zitten, trok zijn veters los en zette zijn schoenen naast elkaar tegen de plint. De losse sleutel legde hij op de vloer naast het hoofdeinde, met de tanden naar het raam.
Het licht in het portaal liet hij uit. Door het glas boven de voordeur kwam de lantaarn van de overkant naar binnen, genoeg om de mat te zien.

Er lag post van twee dagen. Hij hurkte en schoof die met de zijkant van zijn hand bij elkaar: een pak folders met een elastiek erom, een kaart van de tandarts voor E. Jaworek, twee envelopen. Op de onderste trede legde hij de folders op een stapel en de rest ernaast. De bovenste envelop had een venster. Daarachter stond M. Dobnik, Badhuisstraat 118 b.
Hij hield hem omhoog met het venster naar het glas. Door het papier was een kolom te zien en verder niets. Zijn duimnagel ging onder de flap door, van links naar rechts, in één keer, zonder scheuren. Hij trok het blad er half uit. Op de vierde regel stond 01-02 OVERBOEKING 312,00 en daarachter een rekeningnummer dat eindigde op 4471. Hij schoof het blad terug en drukte de flap dicht met zijn duim, van buiten naar het midden. De gom pakte niet meer. Hij hield hem dichtgeknepen tot het papier bleef liggen waar hij het legde.
De envelop ging in de binnenzak van zijn jack, achter zijn telefoon. De folders legde hij terug op de mat, recht, met de hoeken naar de deur, en de kaart van de tandarts zette hij ertegenaan.
Om tien over elf hing de theedoek nog droog over haar schouder. Noëlle haalde de borden van het afdruiprek, drie tegelijk, en zette ze in de kast boven de broodtrommel, waar de schalen hoorden.
Edgar keek niet op. Hij had de map open bij februari, de bonnetjes in twee stapels met een paperclip op de linkerstapel, en de rekenmachine lag schuin omdat het zeil bij de naad omhoogkwam. De komma plakte. Hij drukte hem aan met zijn duimnagel en toetste door.
"Twaalfhonderdachtenveertig," zei hij.
"Is dat wat het huis kost?"

"Dat komt erin." Hij duwde de paperclip een centimeter verder op de stapel. "Vier maal driehonderdtwaalf. Dat is wat ik ophaal."
"En wat gaat eruit?"
Edgar drukte de C in met de achterkant van zijn pen en begon de kolom opnieuw, van boven naar onder, met zijn lippen mee. Hij schreef een getal in de rechterkantlijn en legde zijn onderarm erover toen hij naar de volgende bon reikte.
"Die kolom heb je net ook geteld," zei Noëlle.
"Twee keer tellen is sneller dan één keer verkeerd tellen."
Boven liep water door de buis naast de schoorsteen en hield op. Noëlle hing twee bekers aan de haakjes onder het kastje, met de oren allemaal dezelfde kant op, en veegde met de theedoek de druppels van het zeil naar de rand en op haar hand.
"Edgar."
"Hm."
"Luka moet op een contract."
De rekenmachine piepte bij elke aanslag, zacht, ergens achter in het apparaat. "Hij slaapt tot vier uur," zei Edgar.
"Ik hoor hem niet."
"Dat vroeg ik niet."
"Nee."
"Zijn naam op een huurovereenkomst, en dan kan hij zich inschrijven. Zolang hij nergens staat blijft het zes maanden en loopt zijn verzekering via het bureau. Dat kost hem vijfenveertig euro per maand meer dan wanneer hij hem zelf neemt." Ze legde de theedoek over de kraan en trok hem recht aan de twee punten. "Hij werkt vijf nachten. Hij kan betalen."